

POKOJ DÁVAT, POKOJ MÍT

Kázání na neděli 7.3.2021, Kamil Vystavěl

Římanům 5,1-5: *Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.*

Úvodem

„Dej mi pokoj!“ Toto přání vyslovil myslím už téměř každý člověk. „Chci mít už konečně pokoj!“ Hlubavé nebo možná dloubavé dítě by se mohlo po těchto slovech zamyslet a ptát se, jak se to asi dělá: „Dej pokoj...“ Takto někdy mluvíme, jako kdyby lidé nosili pokoj po kapsách jako kapesníky nebo bonbony a mohli ho na počkání rozdávat. A křesťané, věřící, možná něco takového po kapsách opravdu nosí, protože takto o nich apoštol Pavel píše, cituji: *Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj...* No není to skvělé? Stačí sáhnout do kapsy!

Garantovaný přístup

Nechme se však vést chvíli hloubavou dětskou otázkou: jak se ten pokoj dává? Jak ho můžeme získat? Někteří lidé se domnívají, že pokoj se dává tím, že rušitel klidu na pokyn zmlkne, nebo odejde pryč a bude od něj pokoj. „Chci, abys teď na chvíli nebyl, zmiz, klid se mi z očí!“ A pak budu spokojený, takto získám toužený klid. To je ovšem polovičaté řešení, jelikož takový pokoj je na úkor druhého. Když rušitel mého klidu se opravdu někam uklidí, získám tím sice klid já, ale klidu a pokoje zase velmi pravděpodobně pozbude ten, kterého jsem vyhnal. A kromě toho občas prostě není kam druhého zahnat.

Apoštol Pavel o pokoji píše trochu jinak. Možná je to jiný druh pokoje. Sice říká: „máme pokoj“ avšak nikoli *od* někoho, ne *na úkor* nebo *na účet* druhého, nýbrž máme pokoj *spolu* s někým, pokoj *směrem ke* druhému, pokoj sdílený. Stojí tam napsáno: *máme pokoj s Bohem*. A tenhle ten pokoj se nám do kapsy dostává *skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho jsme získali přístup k této milosti*.

Jinak řečeno, dostali jsme mapu s vyznačenou trasou, kudy si můžeme pro potřebný klid dojít. Je volně k dispozici na jistém místě. A kdo chce, ten ať se tam vypraví a může si nabrat právě tolik, kolik bude potřebovat. Na světě je místo, kde se pokoj a klid rozdává a na každém z nás je, abychom si z něj brali.

Pokoj je dostupný. Máme k němu přístup. Nezáleží až tak na našem mentálním či momentálním rozpoložení, nezáleží na tom, jestli se ve víře cítíme spíše pevní nebo spíše nejistí. Cesta k pokoji není v nás, není z nás, ta cesta vede skrze Ježíše Krista. To on vyznačil a otevřel dveře k pokoji, on nám také garantuje přístup k této milosti.

Pokoj a mír

Překladový slovník prozradí, že řecké slovo *eiréné* (podobně jako třeba anglické slovíčko *peace*) znamená nejen pokoj, klid, ale také mír. Mír, to je něco závažného, je to víc než jen taková ta chvíle pohodičky a klidu. Jistě i chvilka klidného spočinutí je dobrá, potřebná a prospěšná. Ale mít mír, nemít válku, to je opravdu velká věc. Apoštolské sousloví: *máme pokoj*, znamená také *máme mír*. Představuji si, jak mohutně si asi lidstvo oddechlo, když skončila 1. světová válka, nebo když skončila 2. světová válka. To se musel udělat dočista vítr z toho, jak si lidstvo na konci těchto válek oddechlo.

Při dohodách o uzavření míru je ovšem podstatné, kdo připojí svůj podpis a kdo ho nepřipojí. Pak je totiž jasné, před kým se už nemusíme mít na pozoru, s kým můžeme bez obav spolupracovat – a na koho si zase musíme dávat veliký pozor. Apoštol tvrdí: *máme mír s Bohem*. To znamená, že ta největší moc na světě, ta moc, která je počátkem i koncem každého živého tvora, je naším spojencem. *Máme mír s Bohem*. Nemusíme se před ním mít na pozoru, protože patříme k němu a on k nám jako partneři, jako spolupracovníci, jako jedna rodina. A i kdyby se proti nám daly do pohybu nějaké jiné síly, jiné moci či nemoci, našeho velkého spojence netrumfnou, on zůstává nepochybně naším počátkem i koncem.

Když tedy *máme mír s Bohem*, když nejvyšší moc v celičkém vesmíru má pro nás velkorysou cestu

míru, co brání, abychom nabídli mír my někomu dalšímu? Co brání, abychom od jiných sami přijali nabídku míru? Domnívám se, že mít mír s Bohem znamená něco jako stát se míru-milovným.

Chlubíme se

Když pak čteme dále ten dnešní biblický oddíl, narazíme na několik prazvláštních vět. Stojí tam napsáno: *Chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží. A nejen to! Chlubíme se i utrpením...* Posunujeme se od tématu pokoje k tématu chlubení.

Zdá se mi, že chlubení nese v sobě prvek velké vnitřní jistoty, přesvědčení. Chlubením pak mohu tu vnitřní jistotu dávat najevo, případně se vychloubáním snažím tuto jistotu získat. A apoštol Pavel se chlubí nadějí, má tedy patrně velkou jistotu o věcech, které ještě nenastaly. Je skálopevně přesvědčen a jistojistě doufá, že Bůh připravuje pro lidi dobro. Zkusme se do budoucnosti koukat podobně jako on. Zkusme se spolehnout, zkusme si představovat, očekávejme, že Boží pokoj, kterým si už dnes plníme kapsy, v budoucnu slavně prostoupí a transformuje celý svět k dobrému.

Chlubení by ovšem nebylo chlubením, jestliže by nebylo slyšet. V případě apoštola Pavla to nejspíš znamenalo, že docela obyčejně svými slovy, tak jak mu zobák narostl druhým lidem vyprávěl, co on očekává, jakou budoucnost vyhlíží. Možná by našemu okolí neuškodilo, když bychom občas někomu do ouška utrousili pár slov, pár naděje plných vět o tom, jak si představujeme budoucnost v Hospodinově režii. Je to sice vychloubání se cizím peřím, protože budoucnost je v rukách Božích, ale to vůbec nevádí. Připadá mi, že světlá vize budoucnosti některým lidem v těchto dnech vysloveně schází.

Utrpení dává růst naději

Avšak nejen o naději, apoštol hovoří s chloubou také o utrpení, cituji: *chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame...* Chlubit se utrpením – to mi připadá opravdu divné. Mnozí lidé krácejí spíše opačnou cestou: utrpení nebrat, vyhnout se mu co největším obloukem a když přece jen přijde, tak ho co možná rychle zahnat, utišit, neutralizovat, uspat. V dnešní době existuje řada přípravků, ať už volně prodejných nebo na předpis, které mají zmírnit lidské utrpení. Pisatel tohoto biblického spisu samozřejmě takové pomůcky vůbec k dispozici neměl. Navíc v případě apoštola Pavla, některé soužení mu přichystali naprosto záměrně někteří lidé, proto nenáviděli křesťanskou víru a tudíž nenáviděli i apoštola Pavla. A poctivě musíme povědět, že ani dnes není možné všechny bolesti a všechna trápení dost dobře vyřešit medikací. Pro názornost si představme třeba Ibuprofen, to asi všichni máme doma. Ten sice na chvíli trápení utiší a odsune pryč z naší pozornosti, ale trvalou úlevu nepřinese, de facto neléčí. Určitě je to dobrá pomůcka, nicméně není to účinné řešení.

Apoštol se patrně natrápil hodně a našel pozoruhodný způsob, jak z utrpení něco pozitivního vytěžit. Utrpení vzal jako příležitost, jako školu vytrvalosti. Přijal je jako školu, ve které se může osvědčit a prohloubit jeho niterná naděje. Konkrétní návod, jak na to, bohužel nezapsal, ale to myslím nevádí. Ostatně lidské trápení má mnoho podob a individuálních zvláštností a je to nad míru složité téma. Podržme však v paměti zkušenost Pavla, zkušenost, že při utrpení můžeme také něco velkého získat, můžeme nalézt nový rozměr naděje na dobrou budoucnost.

Na závěr shrnuji: Máme pokoj s Bohem. Máme mír s tím, který náš život otevřel, který nás životem provází a který nás jednou přijme do své slávy. Díky Kristu máme otevřené dveře k Božímu pokoji a můžeme si s ním plnit kapsy, tašky, batohy - pro sebe i pro druhé. Je ho dost pro všechny. To je naše jistota pro dnešek, pro budoucnost, ano i pro časy, kdy na nás dolehne tíže bolestí a soužení.

A ještě jednou a ještě jiným způsobem apoštol nám podává evangelium. V posledním verši čteme: *ta naděje neklame, neboť Boží láska je vylitá do našich srdcí.* Někdo přišel s plným vědrem lásky a zalil s ním naše srdce, naši mysl, naši duši. Ten někdo je prý Duch svatý, tajemná blízkost a síla Boží. A tak Boží láska je s nás vylitá, je přítomná, zavlažuje, hřeje, pomáhá, léčí.

Bože, nebeský Otče,

děkujeme, že jsi nablízku. Děkujeme, že v tobě je mír a dobrá budoucnost. Na tebe a na tvou milost spoléháme.